

บทที่ 6

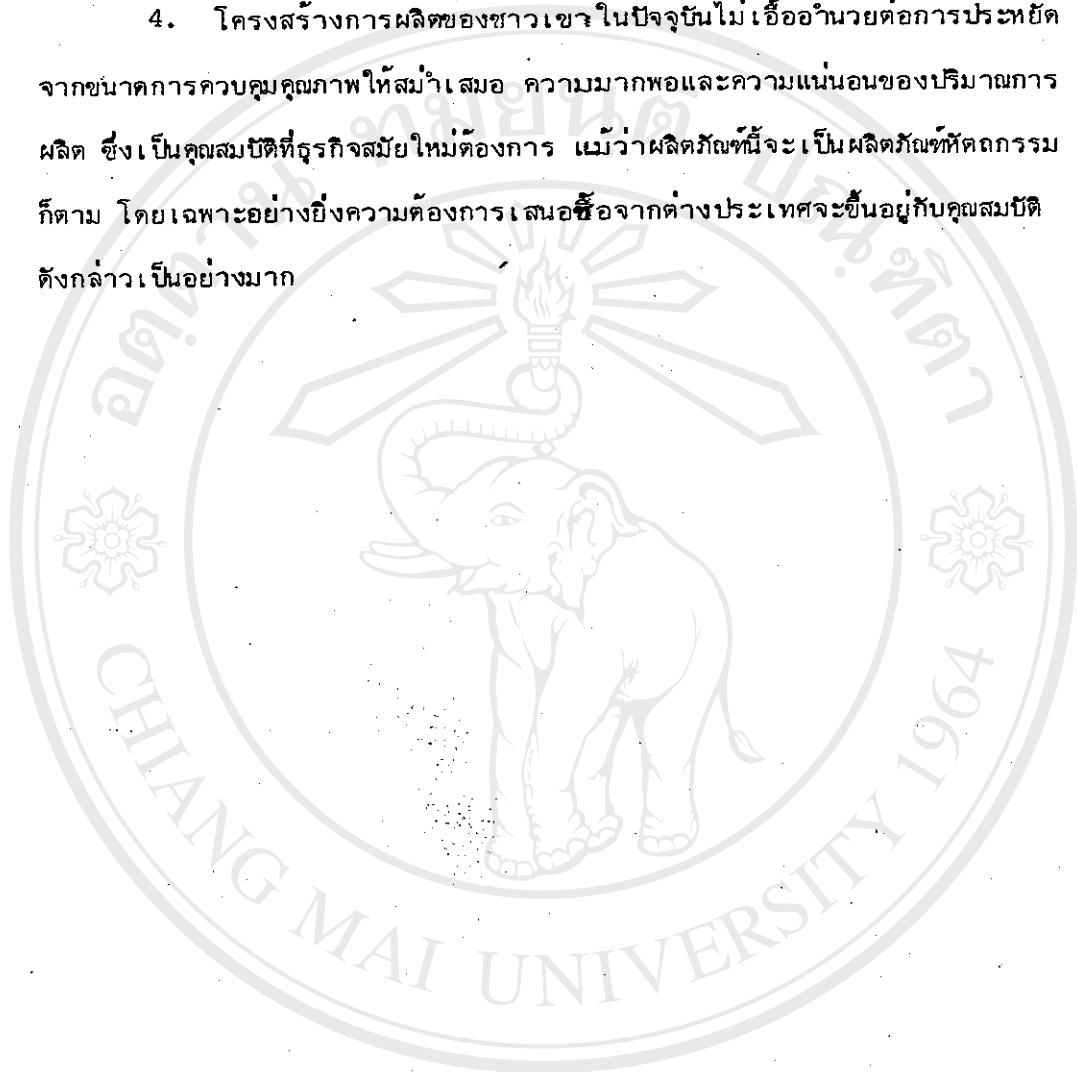
ข้อสรุปและข้อเสนอแนะทางนโยบาย

จากการศึกษาถึงสภาพทางการผลิตและทางการตลาดของผ้าชิ้นเปลือกไม้ ซึ่งเป็นสินค้าทอกระเหรี่ยงจากหมู่บ้านพระบาทห้วยต้มที่อาศัยข้อมูลของปี พ.ศ. 2527 - 2528 เป็นข้อมูลพื้นฐานในการศึกษาพอสรุปได้ว่า

1. อุตสาหกรรมผ้าทอกระเหรี่ยง ในหมู่บ้านพระบาทห้วยต้มนี้กำลังอยู่ในภาวะที่ตกต่ำ
2. การตกต่ำของอุตสาหกรรมทอผ้ากระเหรี่ยงทำให้รายได้ของผู้ทอแต่ละคน เหลือเพียงวันละ 6 - 8 บาท เท่านั้น

3. ปัจจัยที่ทำให้อุตสาหกรรมทอผ้ากระเหรี่ยงตกต่ำลงก็คือ ชาวเขาผู้ผลิตไม่มีความรู้ความสามารถในการพัฒนาผลิตภัณฑ์ของตนให้สอดคล้องกับบรรณนิยมและความต้องการของตลาด ชาวเขามีปัญหาในการออกแบบลวดลาย สี สัน ให้ตรงกับความต้องการและบรรณนิยมของตลาดซึ่งเปลี่ยนแปลงเคลื่อนไหวตลอดเวลา เพราะชาวเขาขาดความรู้ในการออกแบบ ขาดความเข้าใจในความต้องการของตลาด การถ่ายทอดข้อมูลทางการตลาดที่ถ่ายทอดจากพ่อค้าคนกลางในเมืองผ่านพ่อค้าคนกลางชาวเขามาสู่ผู้ผลิตในหมู่บ้านไม่ประสบผลสำเร็จ เพราะพ่อค้าคนกลางชาวเขาซึ่งเป็นชายไม่เข้าใจในวิธีการผลิตมากนัก การรับรู้และถ่ายทอดจึงไม่ดี นอกจากนี้ คุณภาพของสินค้ายังไม่ได้รับการพัฒนาให้ดีขึ้น เช่น การย้อมสี เป็นต้น ข้ำคุณภาพกลับมีแนวโน้มค่อยลงเนื่อง จากปริมาณการผลิตเพิ่มขึ้นในขณะที่ความต้องการเสนอซื้อลดลง ส่วนหนึ่ง เพราะสถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์สุขภาพซึ่งเป็นผู้ซื้อรายใหญ่ได้ถอนตัวออกไป สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์สุขภาพได้งดรับซื้อเพื่อนำไปจำหน่ายอีกต่อหนึ่งลงทำให้ราคาตกลง ผู้ผลิตก็พยายามลดต้นทุนลง คุณภาพจึงลดลงด้วย จึงยิ่งทำให้ความต้องการเสนอซื้อลดลงไปอีกเป็นลูกโซ่ อีกทั้งยังมีผลิตภัณฑ์คู่แข่งซึ่งมีการพัฒนาด้านการผลิตเพิ่ม เข้ามาในตลาดอีกด้วย จึงเป็นสาเหตุให้อุตสาหกรรมผ้าทอกระเหรี่ยงตกต่ำลง

4. โครงสร้างการผลิตของชาวเขรในปัจจุบันไม่ใช่อำนวยต่อการประหยัดจากขนาดการควบคุมคุณภาพให้สม่ำเสมอ ความมากพอและความแน่นอนของปริมาณการผลิต ซึ่งเป็นคุณสมบัติที่ธุรกิจสมัยใหม่ต้องการ แม้ว่าผลิตภัณฑ์นี้เป็นผลิตภัณฑ์ที่ลดกรรมก็ตาม โดยเฉพาะอย่างยิ่งความต้องการเสนอซื้อจากต่างประเทศจะขึ้นอยู่กับคุณสมบัติดังกล่าวเป็นอย่างมาก



ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

ข้อเสนอแนะ

แนวทางแก้ไขที่ควรจะเป็น ก็คือ การส่งเสริม กระตุ้น และจูงใจ ให้เอกชนที่มีความพร้อม มีประสบการณ์และความชำนาญทั้งด้านการผลิตและการตลาดเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์นี้ เข้ามาลงทุน โดยการจ้างแรงงานในหมู่บ้านที่มีความชำนาญในด้านการใช้แรงงานในการผลิตอยู่แล้วให้มาทำการผลิตให้ เอกชนดังกล่าว โดยรัฐเป็นผู้ส่งเสริมให้สิ่งจูงใจและอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ให้ ซึ่งถ้าทำได้ปัญหาต่าง ๆ เกี่ยวกับทางด้านการผลิต การตลาด และการจัดการก็จะหมดไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งการควบคุมคุณภาพทุกขั้นตอน การย้อมสี การควบคุมการผลิตให้เป็นไปตามเป้าหมาย เวลาและปริมาณที่ต้องการ ซึ่งชาวเขาทำไม่ได้ สิ่งที่สำคัญอีกประการหนึ่งก็คือ การที่เอกชนที่มีประสบการณ์ดังกล่าว บริหารธุรกิจแบบสมัยใหม่ เป็นกิจจะลักษณะย่อมเป็นที่เชื่อถือ สำหรับนักธุรกิจผู้ที่ต้องการจะสั่งซื้อสินค้ามาก ๆ ก็สามารถติดต่อและสั่งซื้อได้สะดวก ไม่ต้องเสียต้นทุนในการติดต่อและรวบรวมผลิตภัณฑ์ ถ้าหากยังคงผลิตอยู่ในโครงสร้างการผลิตแบบเดิมจะไม่มีหลักประกันว่าจะได้สินค้าครบจำนวนตาม เวลาที่ต้องการอีกด้วย นอกจากนี้การผลิตมากขึ้นยังช่วยลดต้นทุนคงที่ต่อหน่วยบางส่วนไปได้ และสามารถระดมทุน (ซึ่งชาวเขาเหล่านี้มีปัญหาเรื่องทุนในการผลิต) จากสถาบันการเงินได้ง่ายทำให้สามารถซื้อวัตถุดิบได้ในราคาถูกลง และยังสามารถลงทุนในการนำเทคโนโลยีใหม่ ๆ ในการผลิตเข้ามาช่วยเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตได้อีกด้วย จึงทำให้ต้นทุนการผลิตต่อหน่วยต่ำลง และเนื่องจากสินค้ามีคุณภาพดีจะทำให้ขายได้ราคาดีขึ้น ทำให้ส่วนเหลือมกำไรสูงขึ้น จึงมีแนวโน้มที่จะทำให้ชาวเขาผู้ใช้แรงงานได้รับค่าตอบแทนแรงงานสูงขึ้น ย่อมทำให้ชาวเขามิรายได้ต่อปีมากขึ้นด้วย